

ГАБРИЕЛА
УЛБЕРГ ВЕСТИН

серия северно сияние

Миналото
не забравя

ГАБРИЕЛА УЛБЕРГ ВЕСТИН

МИНАЛОТО НЕ ЗАБРАВЯ

Springpojken

© Gabriella Ullberg Westin, 2016, by Agreement with Enberg Agency

All rights reserved.

© Анелия Петрунова – превод

© Фиделия Косева – художествено оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2018

978-954-389-496-3

ЕРА

* * *

Криминален инспектор Юхан Рока спря цивилния фолксваген туарег на полицията до патрулния автомобил. Колегите от „Опазване на обществения ред“ бяха поискали подкрепления при „Мьолиен“. Рока слезе от колата и веднага стана вир-вода от дъжда. С дясната си ръка намести палката и се увери, че служебното оръжие е на мястото си в кобура.

Колегите наистина изнемогваха. Опитваха се да разделят биещите се, да ги удържат и да ги издърпат в противоположни посоки. Тийнейджърите бяха повече, отколкото беше чул по радиото, и той побърза да пресече улицата. Ритна една празна кутия от бира, докато се оглеждаше, за да прецени положението – търсеше един определен човек.

Изведнъж го видя – Еди Мартинсон. Пъхна два пръста в устата си и изсвири пронизително. За секунда всички замръзнаха на място.

– Еди! – извика той и кимна на полицаите от „Опазване на обществения ред“ да се съсредоточат върху другите две момчета.

Еди се обърна.

Рока изчака. Опита се да разбере какво е положението на Еди в бандата. Искаше да се увери, че няма да засили агресивността му. Въпреки че Рока не носеше униформа, всички знаеха, че е ченге.

– Здравсти, кука – каза Еди и отпусна ръце. Придърпа козирката над очите си и тръгна с обичайната си нервна походка към Рока. Момчетата от двете групи се поколебаха. Едно от тях направи няколко бързи крачки след Еди, но той махна с ръка на хората си да се отдръпнат. Инспекторът беше преценил правилно ситуацията, Еди стоеше най-високо в йерархията. Той опря юмрука си в юмрука на Рока.

– Чух, че си загазил – каза Рока. – Искях само да проверя какво е положението.

Напоследък сбиванията между банди бяха зачестили в Худиксвал. Ножовете и металните боксове бяха обичайни оръжия, но все по-често се срещаха и други. Беше само въпрос на време и тук да се разпространят наистина опасните престъпни мрежи.

Еди му се усмихна накриво и го стрелна с поглед изпод козирката.

– Идват да си чешат езиците. Говорят неверни неща. Не ми издържат нервите.

– Ще тръгваме ли? – попита Рока и кимна към колата.

– Sure.¹ – Еди му се усмихна накриво и протегна ръце. – Ще ме закопчаеш ли?

– Не, мамка му. Няма нужда.

¹ Разбира се (англ.). – Б. пр.

Рока погледна към полицаите от „Опазване на обществения ред“. Безредиците бяха утихнали напълно и двамата колеги стояха с отпуснати покрай тялото ръце и погледи, вперени в него и Еди.

Той пусна Еди в колата и затвори вратата. Замисли се дали все пак да не му сложи белезниците. Или поне да го настани на задната седалка. Заради колегите. Но това не беше решение. Еди беше на седемнайсет и вече беше достатъчно унижен.

– Сам ли си вкъщи? – попита Рока, когато седна на шофьорското място.

Еди кимна бавно и забарабани с пръсти по бедрата си. Погледът на инспектора се плъзна по прогизналата шапка с козирка, нахлупена върху тъмната, пригладена назад с гел коса. Не за първи път качваше Еди в колата. Няколко пъти го беше карал до апартамента в „Хостахойден“ и до участъка. От автобиографията на Еди социалните работници сънуваха кошмари: направил първия си обир с взлом на девет, а след това кариерата му изобилстваше от грабежи и дребни кражби. През годината, откакто беше попаднал в полезрението на Рока, беше успял да се отчете няколко пъти и с незаконно притежание – на оръжия от бивша Югославия, хашиш, кокаин, амфетамини. Беше изпълнен с презрение към света на възрастните. Към действителността. Към онази действителност, срещу която не му стискаше да се изправи лице в лице.

– Трябва да отидем в участъка – каза Рока. – Но ще остане за друг ден – ще поговорим, чиста формалност. Сега трябва да се прибереш и да поспиш. Нали мога да разчитам, че ще се появиш, когато те повикаме?

– Ако може да говоря с теб, а не с някого от другите идиоти – отвърна Еди и стисна зъби.

– Добре ли си?

– Не по-добре от обикновено.

Рока запали двигателя и погледна отражението си в огледалото за обратно виждане. Срещна собствения си седемнайсетгодишен поглед и разбра точно как се чувства Еди:

„Бия се и ви създавам неприятности. Но ви моля:

Погледнете ме. Чуйте ме. Разберете ме, по дяволите.“

Еди не беше виновен, че се е озовал в това положение, а Рока си помисли, че и самият той навремето нямаше вина...

* * *

EPA